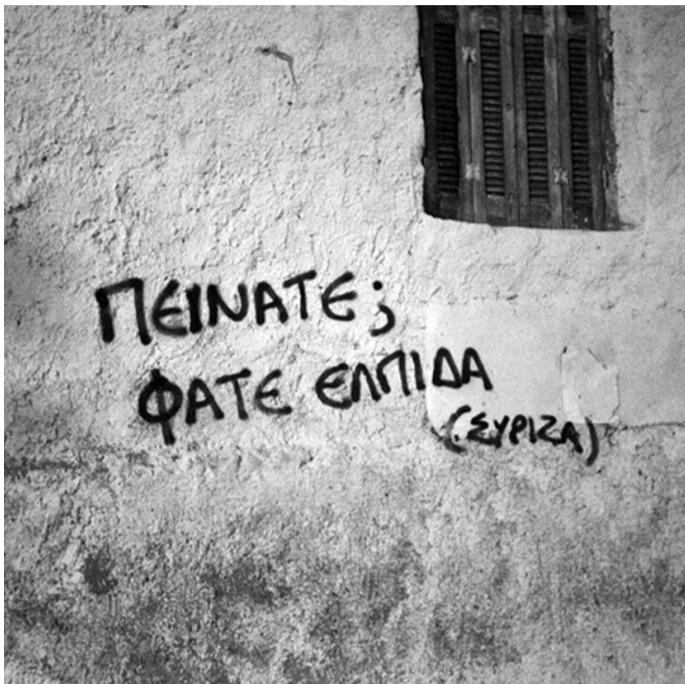

ΟΙ ΠΑΡΕΝΘΕΣΕΙΣ ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΤΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η προκήρυξη που κρατάς στα χέρια σου είναι καρπός της προσπάθειάς μας να ερμηνεύσουμε την πραγματικότητα όπως είναι και όχι όπως θα θέλαμε να είναι, ακόμα και όταν το αποτέλεσμα που προκύπτει μας είναι εξαιρετικά δυσάρεστο (για να το θέσουμε ευγενικά). Ένα από τα συμπεράσματα που προέκυψαν από αυτή την προσπάθεια είναι ότι το ελληνικό κράτος, ακόμα και όταν ανά περιόδους φαινομενικά προσομοιάζει σε έργο υπερρεαλιστή ζωγράφου, ξέρει πολύ καλά τι κάνει. Το κράτος δεν έχει δεξιές ή αριστερές παρενθέσεις, κόμματα και τελείες, ερωτηματικά και θαυμαστικά. Αντ' αυτού, σε αγαστή συνεργασία με τα αφεντικά, φροντίζει με κάθε τρόπο για τη συνέχειά του. Φροντίζει να ανοίγει νέους δρόμους (πάντα πάνω στις πλάτες τις εργατικής τάξης) ώστε το χρήμα να συνεχίζει να ρέει και η εξουσία να διανέμεται σε αυτούς που επιλέγει και πρέπει, ακόμα και όταν η καπιταλιστική κρίση του κόβει τη φόρα.

Το κράτος δεν είναι δεξιό ή αριστερό, καλό ή κακό• το κράτος είναι αυτό που είναι και, μεταξύ άλλων, το πιο προσοδοφόρο πεδίο για την ταχύτερη δυνατή απόκτηση χρήματος και εξουσίας στη σύγχρονη ανθρώπινη ιστορία. Ως τέτοιο, λοιπόν, είναι ιδιαίτερα θελκτικό στους υφιστάμενους και επίδοξους διαχειριστές του, τις εκάστοτε, δηλαδή, κυβερνήσεις (ακόμα και αν αυτές είναι αριστερές).

Με λίγα λόγια: αυτή είναι μια προκήρυξη που αποσκοπεί στο γκρέμισμα της ελπίδας, τον τεμαχισμό της σε μικρά κομμάτια και την ανασύνθεσή της ως αυτό που είναι πραγματικά. Δεν το κάνουμε για να σε ψυχοπλακώσουμε• απ' ό,τι λένε οι λίγοι -αλλά εκλεκτοί μας- φίλοι, είμαστε καλοί άνθρωποι. Δυστυχώς, έχουμε ένα μικρό ελάττωμα: δε βάζουμε γλώσσα μέσα μας. Κι όταν ο κόσμος χαμογελάει και χαίρεται, έχουμε την τάση να κρατάμε αποστάσεις και να κοιτάμε την πραγματικότητα στα μάτια. Ιδού λοιπόν, κάποια συμπεράσματα που προέκυψαν από το πρόσφατο κοίταγμα στην ελπίδα που ήρθε και έφυγε τρέχοντας.

ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝΕ ΤΗΣ ΣΤΙΞΗΣ ΤΑ ΣΗΜΕΙΑ

προκήρυξη που κυκλοφορεί σε 6.000 αντίτυπα με την ευθύνη της αντιφασιστικής συνέλευσης *autonome antifa* • Μάρτης 2015

για επικοινωνία: autonome.antifa@yahoo.com

Ι. Βρε πώς έχεις μεγαλώσει/μπέμπη, μπέμπη

Μόλις έξι χρόνια πριν, στις βουλευτικές εκλογές του 2009, ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α. είχε καταφέρει να μπει στη βουλή τελευταίος και καταϊδρωμένος με ποσοστό 4,6%. Μιλάμε για το έτος ένα π.Μ. (προ μηνονίων), όταν ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α. ήταν ακόμα μια ομαδοποίηση-συμμαχία συνιστωσών και ο φέρελπις προκομμένος νεανίας Τσίπρας είχε πρόσφατα διαδεχθεί τον Αλαβάνο στη ηγεσία της συμμαχίας. Την συγκεκριμένη χρονική περίοδο το να είναι κανείς συριζαίος ανέδιδε μία εσάνς ρομαντισμού. Ίσως άγγιζε, στα μάτια των ψηφοφόρων του, ακόμα και το κόνσεπτ του καταραμένου ήρωα: ο μειοψηφών, ο ποτέ-δε-θα-κυβερνήσω-αλλά-είμαι-αριστερός-αγωνιστής.

Έξι χρόνια μετά, στις βουλευτικές εκλογές του 2015, ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α., ως ενιαίο κόμμα πλέον, εκλέγεται πρώτος με ποσοστό 36,34% και σχηματίζει κυβέρνηση με τους Ανεξάρτητους Έλληνες. Ο Αλέξης είναι πλέον πρωθυπουργός και ο ακροδεξιός Καμμένος, υπουργός εθνικής άμυνας. Τα πάρε-δώσε με την τρόικα (συγγνώμη, τους τρεις θεσμούς) συνεχίζουν αμείωτα, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών είναι ακόμα ανοικτά, ο βασικός μισθός παραμένει ο ίδιος, ο Πάκης είναι πρόεδρος της δημοκρατίας, οι μπάτσοι εξακολουθούν να ρίχνουν ξύλο, οι παρελάσεις γίνονται κανονικά και με bonus γλέντι με τσάμικα. Τι έγινε ρε παιδιά; Πού πήγαν οι καταραμένοι ήρωες; Τους έφαγε η -ακροδεξιά- μαρμάγκα;

Η υποτιθέμενη μετάλλαξη του ΣΥ.ΡΙΖ.Α. έχει απασχολήσει πολλούς πεφτοσυννεφάκηδες που σε καθημερινή βάση εκπλήσσονται από τις δήθεν "κωλοτούμπες" και τις υποχωρήσεις της τωρινής κυβέρνησης από τις προγραμματικές της δηλώσεις. Όμως αυτό που συμβαίνει δεν ανήκει στη σφαίρα της μεταφυσικής και ούτε πρέπει να μας εκπλήσσει. Αντίθετα, πρόκειται για το αποτέλεσμα συστηματικού σχεδιασμού, αυτό, δηλαδή, που πρέπει να κάνει κάθε επίδοξος διαχειριστής του κράτους που σέβεται τον εαυτό του.

Η προεικόνιση της παρούσας κυβέρνησης μας είχε κουνήσει το μαντήλι στο Σύνταγμα ήδη από το 2011. Κάποιοι από εμάς παρακολουθήσαμε με ένα απροσδιόριστο αίσθημα φρίκης την ελληνική αγανάκτηση να ξεδιπλώνεται στην πλατεία. Στην πάνω της πλευρά, οι γαλανόλευκες ανέμιζαν, τύποι με περικεφαλαίες κυκλοφορούσαν χαλαροί, οι μούτζες έδιναν κι έπαιρναν και όταν τα ματ έκαναν ντου, οι αγανακτισμένοι χόρευαν συρτάκι. Στην κάτω πλευρά, το μικρόφωνο ήταν διαθέσιμο σε κάθε άποψη, σε κάθε βάζανο και πίκρα (δημοκρατία έχουμε εξάλλου). Η άμεση δημοκρατία έδινε ρέστα με χεράκια που κουνιόντουσαν εν χορώ σε περίπτωση συμφωνίας, τα συριζαίικα μήντια κάλυπταν τις συνελεύσεις και ο για-πάντα-νέος Βασίλης της καρδιάς μας τραγουδούσε εν μέσω δακρυγόνων.

Καμία έκπληξη λοιπόν γι' αυτό που ζούμε τώρα• η εθνική ενότητα, η ανασυγκρότηση του εθνικού κορμού, προαλείφονταν και χτίζονταν στις πλατείες. Όλοι μαζί στους δρόμους να υπερασπιστούμε την πατρίδα από τους κακούς που μας κυβερνάνε, όλοι μαζί, φασίστες, αριστεροί και αντεξουσιαστές ας βάλουμε στην άκρη όσα πιστεύουμε για "να φύγουν", να φύγουν "νύχτα", "με ελικόπτερο" και άλλα τινά που ανήκαν στη σφαίρα της ψυχεδέλειας. [Βέβαια, όπως όλοι γνωρίζουμε, όχι μόνο δεν έφυγαν, αλλά αγκιστρώθηκαν ακόμα περισσότερο στο δαχτυλίδι του Γκόλουμ. Είπαμε, το κράτος δεν το αφήνεις έτσι εύκολα να σου γλιστρήσει απ' τα χέρια.]

Επομένως, το πρώτο σημαντικό βήμα, το χτίσιμο της εθνικής ομοψυχίας απέναντι στους "κακούς" (όποιοι κι αν είναι αυτοί, πασόκοι-δεξιοί, γερμανοί και λοιποί βορειοευρωπαίοι -δεν έχει σημασία) είχε επιτευχθεί και η δεξαμενή πιθανών ψηφοφόρων του ΣΥ.ΡΙΖ.Α. σε ενδεχόμενες εκλογές είχε ήδη πάρει σχήμα. Η κυβέρνηση Παπανδρέου έφυγε, ακολούθησαν οι κυβερνήσεις Παπαδήμου (2011), Πικραμμένου (2012) και το γλυκό έδεσε εν τέλει με την κυβέρνηση Σαμαρά (Ιούνιος 2012).

Τον Μάιο του 2012, λίγο πριν τις εκλογές, ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α υπέβαλε στην Εισαγγελία του Αρείου Πάγου ιδρυτική δήλωση ως ενιαίο κόμμα, με απώτερο στόχο να μη χάσει την προνομιούχοτητα των πενήντα εδρών, αν εκλεγόταν πρώτο κόμμα. Η κίνηση αυτή προφανώς δεν ήταν τυχαία, αλλά βασιζόταν στο γενικότερο -και ευοίωνο για τους συριζαίους- κλίμα δυσαρέσκειας που επικρατούσε. Στις εκλογές αυτές το ποσοστό του ΣΥ.ΡΙΖ.Α. εκτινάχθηκε στο 26,9%. Στα 3,5 χρόνια που μεσολάβησαν από τότε, ο αντιπολιτευόμενος ΣΥ.ΡΙΖ.Α. μεταμορφώθηκε στο “επαναστατικό”, “αγωνιστικό” και “με ανθρώπινο πρόσωπο” άκρο, σε αντιδιαστολή με το αντίστοιχο της χρυσής αυγής.

Μη μας νομίσεις για καχύποπτους, αλλά πιθανολογούμε ότι κατά τη διάρκεια αυτού του διαστήματος οι συριζαίοι έκαναν τα απαραίτητα κοινά μπροστά στο ενδεχόμενο να γίνουν οι επόμενοι διαχειριστές του κράτους. Τα κοινά αυτά δεν έθεταν ως προαπαιτούμενο την ένταξη στο ψηφοδέλτιο του ΣΥ.ΡΙΖ.Α. ή ακόμα και την ιδεολογική συμφωνία -εξ ου και το γεγονός ότι αρκετά μέλη της τωρινής κυβέρνησης (14 στον αριθμό) δεν έχουν ψηφιστεί, αλλά απευθείας διοριστεί από τον πρωθυπουργό. Βασικός στόχος των όποιων επαφών ήταν το τιμνέντωμα της εθνικής ομοψυχίας, το οποίο και επιτεύχθηκε με τη συνεργασία με τους ΑΝ.ΕΛ. Άλλος ένας ήταν η “στρατολόγηση” μανατζεραίων με μακρά εμπειρία στη διαχείριση του κράτους, καθώς οι συριζαίοι δεν είχαν και ποτέ την ευκαιρία να πιουν από το ιερό δισκοπότηρο της διακυβέρνησης• ποιοι καλύτεροι λοιπόν από τους πασόκους; Το ΠΑ.ΣΟΚ έπνεε ήδη τα λούστια από το 2012 και η γλύκα του κράτους -ειδικά όταν κανείς την γεύεται επί δεκαετίες- έχει χαρακτήρα εθιστικό. Γιατί κάποιες/οι από αυτές/ούς να μη συνεχίσουν την επιτυχημένη αγωνιστική τους πορεία στην επόμενη κυβέρνηση;

Τύποι όπως ο Βαρουφάκης, ο Κοτζιάς, ο Κατρούγκαλος και άλλοι πολλοί, δεν είναι αγνές -ούτε μωρές- παρθένες. Αντίθετα, αν κοιτάξεις καλύτερα τα βιογραφικά τους, θα διαπιστώσεις μια λαμπρή πασοκοπορεία σε θέσεις συμβούλων της κυβέρνησης ή/και κυβερνητικών θεσμών.

Μεγάλωσε λοιπόν ο μπέμπης και έγινε κυβέρνηση. Κυβέρνηση πατριωτική στο φουλ και με στελέχη εμπειρία, που έχουν θητεύσει επί σειρά ετών στη διαχείριση του κράτους. Ας δούμε λοιπόν κάποια πρώτα συμπεράσματα για το πώς πάνε οι δουλειές στην “αριστερή παρένθεση”.

ii. Νόμος είναι το δίκιο του εργάτη (λέμε και καμιά μαλακία να περνάει η ώρα)

Το 2007, κατά το τρίτο έτος π.Μ. (και, επομένως, προ των “κακών” γερμανών), εμφανίζεται για πρώτη φορά σε ελληνική εφημερίδα ο όρος “ευελφάλεια” (flexicurity). Η εφημερίδα είναι η Καθημερινή και συντάκτης του άρθρου ο Στέφανος Μάνος, υπουργός εθνικής οικονομίας επί κυβέρνησης Μητσοτάκη.¹ Αυτό φυσικά δεν σημαίνει ότι η ευελφάλεια είναι καινούριο φρούτο. Πρωτοεμφανίστηκε και εφαρμόστηκε στη Δανία στις αρχές της δεκαετίας του '90 και είχε απήχηση και σε άλλες βορειοευρωπαϊκές χώρες όπως η Γερμανία, μέσω διαφορετικών μορφών ελαστικής εργασίας.

Ο συγκεκριμένος όρος μπορεί ν' ακούγεται κάπως ζουζουνιάρικος, αλλά είναι το εντελώς αντίθετο. Προέρχεται από τον συνδυασμό των όρων “flexibility” (ευελφία) και “security” (ασφάλεια). Προβλέπει τη δυνατότητα των επιχειρήσεων να απολύουν κατά το δοκούν, και -υποτίθεται- εγγυάται την ασφάλεια των απολυμένων, μέσω της χορήγησης επιδόματος ανεργίας,

πρόσβαση σε ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, κ.λπ., ενώ ταυτόχρονα ο άνεργος υποχρεούται να αναζητά εργασία με εντατικούς ρυθμούς.

Στο συγκεκριμένο άρθρο ο Μάνος πρότεινε την ευελφάλεια ως πιθανό μέσο για την “αποσυμφόρηση” του στενού και ευρύτερου δημόσιου τομέα. “Ετσι”, έλεγε, “κάνουν και στη Δανία” (χα!). Ως σύγχρονος προφήτης, ο Μάνος χώρεσε σε μια λέξη την τωρινή πραγματικότητα των περισσότερων από εμάς.

Ο όρος ξαναεμφανίζεται δειλά-δειλά το 2008 και το 2009 και επιτέλους αποκτά το γκλάμουρ που του ανήκει τον Ιανουάριο του 2012 όταν η Άννα Διαμαντοπούλου, τότε υπουργός παιδείας, διά βίου μάθησης και θρησκευμάτων επί κυβέρνησης Γ. Παπανδρέου, σε ημερίδα με τίτλο “Για την Ελλάδα τώρα”, πρότεινε την ευελφάλεια ως “λύση”. Τα ελληνικά ΜΜΕ λύσσαξαν με τον νεολογισμό αυτόν καθ' εαυτόν• κάποιιοι πρότειναν το “ευελισφάλεια” ως καλύτερο, άλλοιο το “ασφαλιζία”. Ελάχιστοι ασχολήθηκαν με το γεγονός ότι οι περισσότεροι από εμάς, ντόπιοι και μετανάστες, νιώθαμε στο πετσί μας πολύ ευέλ και καθόλου σφάλεια χρόνια πριν το ξεστομίσει η αννούλα.

Για να μην είμαστε όμως άδικες, η τότε υπουργός δεν έκανε τίποτα άλλο παρά να παραδεχτεί δημοσίως ότι η καλύτερη λύση για τα αφεντικά σε καιρούς καπιταλιστικής κρίσης είναι ακριβώς αυτή: η μείωση του κόστους εργασίας και της αναπαραγωγής της εργατικής τάξης, σε συνδυασμό με την κατάρρευση των προνοιακών δομών. Τη λύση αυτή δεν την επέβαλαν οι τρεις και χίλιοι δεκατρείς θεσμοί• την μηχανεύτηκαν και την έθεσαν σε εφαρμογή εδώ και αρκετά χρόνια τα αφεντικά (πάντα σε συνεργασία με τον σημαντικότερο εταίρο τους, το κράτος). Όπως έχει αποδειχτεί, η συγκεκριμένη λύση είναι εξαιρετικά αποτελεσματική, με ποικίλες δυνατότητες εφαρμογών και παραλλαγών. Στην Ελλάδα, η ευελφάλεια μετουσιώνεται, μεταξύ άλλων, σε μισθούς των 250 και 300 ευρώ, προγράμματα κοινωφελούς εργασίας και voucher και άλλα υπέροχα παρόμοια τινά.²

Όμως δεν πρέπει να απογοητευόμαστε• ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α. είναι εδώ και θα στείλει την ευελφάλεια στα τάρταρα της κολάσεως.

Η αρχή έγινε στις 29/1/15, τέσσερις μόνο ημέρες μετά τις βουλευτικές εκλογές. Κατά την τελετή παράδοσης-παραλαβής του υπουργείου εργασίας, ο Π. Σκουρλέτης, νέος υπουργός εργασίας της κυβέρνησης ΣΥ.ΡΙΖ.Α.-ΑΝ.ΕΛ., εξήγγειλε την “άμεση αποκατάσταση των συλλογικών διαπραγματεύσεων για τις Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας και των αρμοδιοτήτων του Οργανισμού Διαιτησίας και Διαμεσολάβησης (ΟΜΕΔ), καθώς και την επαναφορά του κατώτατου μισθού στα 751 ευρώ.”³ Περίπου ένα μήνα μετά, στις 4/3, ο υπουργός εργασίας διευκρίνισε ότι η αύξηση του βασικού μισθού “θα γίνει μάλλον σε δύο δόσεις και η καταληκτική ημερομηνία κατά την οποία θα έχουμε φτάσει στα 751 ευρώ θα είναι μετά το δεύτερο εξάμηνο του 2016.”⁴

Για “άμεσα” αυτό δεν το κόβουμε, αλλά για να κατανοήσουμε την καθυστέρηση ίσως πρέπει να λάβουμε υπόψη μας και τη δήλωση του Γ. Καββαθά, προέδρου της ΓΣΕΒΕΕ κατά τη συνάντησή του με τον Σκουρλέτη στις 12/2: “Αν καθοριστεί νομοθετικά και άμεσα ο κατώτατος μισθός στα 751 ευρώ, το κόστος για τις μικρομεσαίες επιχειρήσεις θα είναι 660 εκατομμύρια ευρώ σε ετήσια βάση και ως εκ τούτου οι μικρομεσαίες επιχειρήσεις που βρίσκονται ήδη σε διεινή θέση, λόγω της κρίσης και πολλές αδυνατούν να καταβάλουν τους μισθούς για 1-6 μήνες, θα βρεθούν σε

Ο Ν. Κοτζιάς έχει αναλάβει να συνεχίσει την πολιτική περί ΑΟΖ, μια πολιτική που στην ουσία σημαίνει σύγκρουση με την Τουρκία, μια πολιτική που ακολουθεί αταλάντευτα το ελληνικό κράτος από το 2009 και μετά.

Ένα από τα αξιοσημείωτα τεφαρικά της νέας κυβέρνησης είναι ο Υπεξ Νίκος Κοτζιάς. Ξεκίνησε την πολιτική του καριέρα ως καθοδηγητής στο ΚΚΕ και καταδικάστηκε δις ως ανπασσιακός επί χούντας. Στη συνέχεια αποφάσισε να γίνει άνθρωπος και να μπαστακωθεί σε όποια θέση του δόθηκε η ευκαιρία: καθηγητής στο Παν/μιο Πειραιά, πρόεδρος του ΙΣΤΑΜΕ, πρεσβευτής-εμπειρογνώμων στο υπουργείο εξωτερικών επί Γιωργάκη, αρθρογράφος σε εφημερίδες, συγγραφέας και ποιητής, διευθυντής θεματικής σειράς στις εκδόσεις Καστανιώτη και παλιότερα στις εκδόσεις Λιβάνη• εν ολίγοις, αυτό που θα ονομάζαμε “πετυχεσά”. Εντελώς τυχαία υπήρξε σούπερ κολητός του Γιωργάκη του Παπανδρέου αλλά μαλώσανε μετά τις εκλογές του 2009, γιατί ενώ ο Γιωργάκης του είχε τάξει το υπουργείο εξωτερικών, τελικά το έδωσε στον Δρούτσα. Φημολογείται ότι, ως βαθυπασόκος, έκανε τα κοντά με τους άλλους πασόκους που προσέλαβε ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α.

ακόμα μεγαλύτερη αδυναμία.”⁵ Εν συντομία: τα μικρά και μεγάλα αφεντικά ζορίζονται και θέλουν τον χρόνο τους. Ας μην τους πείσουμε κι άλλο, περνάνε δύσκολες ώρες.

Όσο για τα προγράμματα κοινωφελούς εργασίας που κατά τον ΣΥ.ΡΙΖ.Α. του 2013 “δημιουργούν απάνθρωπες σχέσεις εργασίας”,⁶ Ε, ας συνεχιστούν. Λίγη απάνθρωπιά παραπάνω δεν βλέπτε, αντίθετα, όπως λέει και το τραγούδι “ό,τι δε σε σκοτώνει/σε κάνει πιο δυνατό”. Γι’ αυτό και η υφυπουργός εργασίας Ρ. Αντωνοπούλου αναφερόμενη στα προγράμματα είπε ότι “στόχος είναι να επεκταθούν αρχικά από τους πέντε μήνες που είναι σήμερα στους εννέα έως έντεκα μήνες, ενώ η αμοιβή από τα 500 ευρώ που είναι σήμερα θα αυξηθεί ακολουθώντας την αύξηση του κατώτατου μισθού, όπως αυτός θα διαμορφωθεί μετά τη συμφωνία των κοινωνικών εταίρων.”⁷

Απ’ ό,τι καταλαβαίνουμε λοιπόν, ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α. αναλαμβάνει καθήκοντα ως νέος “τροχονόμος των απολύσεων” (χαρακτηρισμό που είχε χρησιμοποιήσει για την κυβέρνηση ΝΔ το 2013 ο τότε κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος του ΣΥ.ΡΙΖ.Α. Δ. Στρατούλης)⁸ και η ζωή (των αφεντικών) συνεχίζεται.

Για περίμενε όμως• μήπως γινόμαστε εριστικοί και κακοπροαίρετοι; Μαθαίνουμε ότι η νέα κυβέρνηση είναι ευαίσθητη...

iii. Όταν έκλαψε ο Πανούσης

“Ήρθα να εκφράσω την ντροπή μου. Τα κέντρα κράτησης τελειώνουν. Το είπαμε πριν από τις εκλογές, το είπαμε και στη Βουλή ότι αυτό δεν θα συνεχιστεί. Θέλουμε μόνο λίγες μέρες.”⁹ Αυτά δήλωνε συγκλονισμένος ο υπουργός προστασίας του πολίτη Γ. Πανούσης μετά από επίσκεψή του στο στρατόπεδο μεταναστών της Αμυγδαλέζας στις 14/2. Βλέπεις, ήταν και του Αγίου Βαλεντίνου και ο υπουργός ξεχείλιζε από αγάπη για τον συνάνθρωπο. Η επίσκεψη έγινε με αφορμή (άλλη μια) αυτοκτονία μετανάστη που οδήγησε σε εξέγερση. “Ο χειρότερος ρατσιστής να το έβλεπε [την κατάσταση στην Αμυγδαλέζα], νομίζω ότι θα λύγιζε”, πρόσθεσε ο υπουργός.¹⁰ Μετά όμως από μόλις 2 μερούλες συντριβής του Πανούση, οι “λίγες” μέρες αυξήθηκαν στις 100. Το στρατόπεδο που, αν το έβλεπε, θα λύγιζε και ο χειρότερος ρατσιστής, ανακοινώθηκε ότι δεν μπορεί να αλλάξει μορφή καθώς και ότι επιταχύνεται η διαδικασία διαμόρφωσης χώρων στην Αττική σε κέντρα ανοιχτής φιλοξενίας μεταναστών.¹¹

Περίπου ένα μήνα μετά, στις 13/3/15, τα δεδομένα άλλαξαν για άλλη μια φορά: σε συνάντησή της με την Πανελλήνια Ομοσπονδία Συνοριακών Φυλάκων (ΠΟΣΥΦΥ), η αναπληρώτρια υπουργός μεταναστευτικής πολιτικής Τ. Χριστοδουλοπούλου δεσμεύτηκε για τη συνέχιση λειτουργίας των στρατοπέδων στο Παρανέστι Δράμας, την Ξάνθη και το Φυλάκιο Έβρου και δήλωσε ότι, μέχρι την ολοκλήρωση της κατασκευής “ανοικτών δομών”, θα χρησιμοποιηθούν εγκαταλελειμμένα ξενοδοχεία για τη στέγαση των μεταναστών που ανήκουν στην κατηγορία των «μη απελάσιμων».¹²

Όπως έχουμε ξαναπεί,¹³ τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών ισοδυναμούν με ζεστό χρήμα για το κράτος και τα αφεντικά: ευρωπαϊκές χρηματοδοτήσεις, θέσεις εργασίας, υπεργολαβίες σε εταιρείες για τη φύλαξη, την τροφοδοσία, την παροχή εξοπλισμού και αναλώσιμων, την παροχή “ανθρωπιστικής βοήθειας” από ΜΚΟ, καφετέριες και ταβέρνες στα πέραξ που συντηρούνται απ’ τους μπάτσους και το προσωπικό ασφαλείας• απ’ όπου κι αν την πιάσεις, η υπόθεση βρωμάει δεκάδες εκατομμυρίων ευρώ από μακριά.

Αλλοίμονο, λοιπόν, αν η νέα κυβέρνηση αποφασίσει να κλείσει τους κρουνοί των στρατοπέδων συγκέντρωσης. Αυτό που θα συμβεί (όπως εξάλλου συμβαίνει κάθε φορά που το κράτος αλλάζει χέρια), είναι η αναδιανομή της εξουσίας και του χρήματος• όπως και να τα ονομάζουν -κλειστά ή ανοικτά κέντρα κράτησης, κέντρα φιλοξενίας κ.ο.κ.- θα εξακολουθούν να χρρίζουν ευρωπαϊκής χρηματοδότησης, φύλαξης, τροφοδοσίας, παροχής εξοπλισμού και αναλώσιμων και πάνω απ’ όλα ανθρωπιστικής βοήθειας. Η νέα κυβέρνηση είναι ευαίσθητη, το είπαμε και παραπάνω, κι αυτό που την ενδιαφέρει πάνω απ’ όλα είναι η βελτίωση των συνθηκών ζωής των εγκλειστών. “Εποπτευόμενη ελευθερία” το ονομάζουν, λες και μπορεί να υπάρξει ελευθερία με επόπτη.

Όμως το θέμα της παρανομοποίησης των μεταναστών δεν περιορίζεται ούτε εξαντλείται στην οικονομική διαπλοκή που αφορά στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Το να διατηρείται τεχνηέντως ένα κομμάτι της εργατικής τάξης σε καθεστώς “παρανομίας” σημαίνει ότι συνακόλουθα παρανομοποιείται η εργασία τους, και ότι, ως εκ τούτου, δημιουργείται μια δεξαμενή φθηνής -υποτιμημένης- εργατικής δύναμης για τα αφεντικά. Οι εργάτες που προσπαθούν να επιζησουν υπό καθεστώς παρανομίας είναι επί της ουσίας αόρατοι. Εδώ και πάνω από 20 χρόνια χτίζουν το “ελληνικό όνειρο” (πολλές φορές με την ίδια τους τη ζωή) με την ανοχή των ευυπόληπτων πολιτών, των τοπικών κοινωνιών, των κάθε λογής αφεντικών και, προφανώς, του κράτους.

Η “αριστερή παρένθεση” (τρομάρα της) φαίνεται πως εκπαιδείται ταχέως στο σημαντικό έργο της ρύθμισης αναλογιών νόμιμου και παράνομου εργατικού

Ακόμα και ο Κολοκοτρώνης σηκώθηκε απ’ τον τάφο για να ευλογήσει τους αγανακτισμένους στο Σύνταγμα

16 Ιουλίου 2011 : Διαχρονική αξία η αγανακτισμένη ελληνίδα φασιστομάνα

Σύνταγμα, 25/3/2015: Τα κλαρίνα και οι καραγκούνες της εθνικής ενότητας δεν πποούνται απ’ τη βροχή

πληθυσμού στο εσωτερικό της χώρας. Στις 28/1/15, τρεις μόλις μέρες μετά τις βουλευτικές εκλογές, η αναπληρώτρια υπουργός μεταναστευτικής πολιτικής Τ. Χριστοδουλοπούλου υπενθύμισε την προεκλογική δέσμευση του ΣΥ.ΡΙΖ.Α. για απόδοση ιθαγένειας στους μετανάστες δεύτερης γενιάς.¹⁴ Λίγες μέρες μετά, στις 3/2, ο Καμμένος δήλωσε κατηγορηματικά αντίθετος, κάνοντας λόγο για “κόκκινες γραμμές”.¹⁵ Στα καπάκια ο κυβερνητικός εκπρόσωπος Γ. Σακελλαρίδης έσπευσε να τονίσει ότι υπάρχει καλή συνεννόηση και συνεργασία μεταξύ ΣΥ.ΡΙΖ.Α. και ΑΝ.ΕΛ.¹⁶ και από τότε αναζητείται η τύχη της δέσμευσης μέσω άμπερ αλέρτ.

Τι μας νοιάζει όμως η χαμένη δέσμευση όταν έχουμε τον πολυμήχανο και ευαίσθητο Πανούση; Με μια κουβέντα ο άνθρωπος πήγε την εκμετάλλευση της εργατικής δύναμης των μεταναστών 10 χρόνια μπροστά: “Θα τους βρούμε [των μεταναστών] δικαίωμα εργασίας, με δημηνα-βολή (απέλασης). Η ελληνική γη χρειάζεται χέρια, γιατί να έχουμε Μανωλάδες;”¹⁷ Έλα μου ντε, για ποιον λόγο να τις έχουμε; Για να κερδίζουν περισσότερο οι μαφιόζοι την στιγμή που το ελληνικό κράτος μπορεί κι επίσημα να παίζει τον ρόλο του δουλέμπορου;

Μα να τους βρούμε και δουλειά; Καλέ όλοι αυτοί είναι τζιχαντιστές, θα μας θερίσουν με κένα δρεπάνι!

iv. Χάροντα πιάσε το δρεπάνι/και στον λαιμό μου γύρισ' το

“Θα υπάρξουν εκατομμύρια μετανάστες και χιλιάδες τζιχαντιστές που θα έρθουν στην Ευρώπη, αν καταρρεύσει οικονομικά η Ελλάδα. Τα δυτικά Βαλκάνια δεν είναι σταθεροποιημένα και μετά έχουμε την Ουκρανία, τη Συρία, το Ιράκ και τη Βόρεια Αφρική. Αυτό είναι ένα δρεπάνι.” Τάδε έφη ο υπουργός εξωτερικών Ν. Κοτζιάς σε συνομιλία του με Γερμανούς δημοσιογράφους στο περιθώριο της άτυπης συνάντησης των ΥΠΕΞ της ΕΕ στη Ρίγα της Λετονίας.¹⁸ Όμως ο Κοτζιάς δεν βλέπει την πατριδα να στραγγαλίζεται από τον κλοιό του δρεπανιού• αντίθετα, εμφανίζεται ιδιαιζόντως τσαμπουκαλεμένος όταν συνηθίζει να λέει σε ευήκοα εθνικιστικά ώτα ότι “δε θα συνεχίσουμε να είμαστε η χώρα της φάπας.”¹⁹

Το παραμύθι της Ψυροκόσταινας (της καημένης ελλαδίτσας που απλά κάθεται φρόνιμη παλεύοντας με τα βιάσά της ενώ οι “κακοί” την επιβουλεύονται) είναι ένα από τα πλέον κλασσικά στην αφήγηση του ελληνικού κράτους ανά τις δεκαετίες. Στην πραγματικότητα, η Ελλάδα

-ανεξάρτητα από δεξιές, κεντρώες ή “αριστερές” παρενθέσεις- είναι ένα ακραιφνώς ιμπεριαλιστικό κράτος που στέλνει στρατεύματα σε άλλες χώρες προκειμένου να προστατεύσει τα γεωπολιτικά και στρατηγικά της συμφέροντα (όπως στην περίπτωση στήριξης των Σέρβων κατά τον γιουγκοσλαβικό εμφύλιο και της αποστολής ελληνικών στρατευμάτων στο Αφγανιστάν το 2001), επιδιώκει την συγκρότηση γεωπολιτικών αξόνων στο πλαίσιο της στρατηγικής της Αν. Μεσογείου (όπως ο άξονας-ονείρωξη του Κοτζιά και των προκατόχων του Ελλάδα – Κύπρος – Ισραήλ – Αίγυπτος), χρησιμοποιεί το ακρωνύμιο ΑΟΖ (Αποκλειστική Οικονομική Ζώνη) όλο και συχνότερα τα τελευταία 5 χρόνια στο εσωτερικό και εξωτερικό της και εξακολουθεί να διαγκωνίζεται με την Τουρκία για τις παραβιάσεις του εναέριου και θαλάσσιου χώρου, καθώς και τα κατά φαντασίαν πετρέλαια/φυσικό αέριο της Κύπρου.

Ταυτόχρονα, ο προϋπολογισμός του υπουργείου εθνικής άμυνας της “χώρας της φάπας” για το 2015 ανέρχεται στα 3,25 δις ευρώ.²⁰ Α, ξεχάσαμε... Είναι επειδή είμαστε κακομοίρηδες/ανυπεράσπιστοι και πολλοί κακοί άνθρωποι θέλουν να αφανίσουν τον περιλαμπρο πολιτισμό μας -μας κάνουν “πολιτιστικό ρατσισμό”, που λέει και ο νέος μας ΥΠΕΞ.

Τσίπρας, Καμμένος, Κοτζιάς, Πανούσης, Βαρουφάκης και οι συν αυτοίς, όλοι στο μίξερ μαζί με Πάκη, τσολιάδες, παρελάσεις και τσάμικα, τζιχαντιστές, τρεις θεσμούς, προγράμματα ενοικίασης εργαζομένων, ανεργία, στρατόπεδα συγκέντρωσης, δουλεμπόριο κρατικομαφιόζικο, παρανομοποίηση της ανθρωπίνης ύπαρξης και εργασίας -άραγε, υπάρχει ελπίδα;

v. Μόνη ελπίδα, ο θάνατος της ελπίδας

...λέει μια σοφή ρήση που ασπαζόμαστε. Όχι, δεν είναι απαισιόδοξη• το αντίθετο, καθώς ο θάνατος της ελπίδας πάει χέρι-χέρι με τον θάνατο της αυταπάτης. Εν προκειμένω, της αυταπάτης ότι έχουμε μια καλούλα αριστερή κυβέρνηση, ότι βιώνουμε μια ιστορική στιγμή/τομή, μια ελπιδοφόρα παρένθεση στο φασιστικό ελληνικό κράτος. Όχι, λοιπόν, το κράτος δεν έχει παρενθέσεις, μόνο συνέχεια• συνεχίζει να υποτιμά την εργατική μας δύναμη, συνεχίζει να μας προσφέρει “εποπτευόμενη ελευθερία” και την ντρόγκα της εθνικής κυριαρχίας.

Εμείς που υπογράφουμε αυτήν εδώ την προκήρυξη, έχουμε απωλέσει προ καιρού τις αυταπάτες μας. Τις όποιες ελπίδες μας τις έχουμε εναποθέσει στη συλλογική δουλειά, την αυτόνομη οργάνωση και τον αντιφασισμό. Κι απ' ό,τι φαίνεται, αυτά είναι που κρατάνε καθαρά το μυαλό, την ψυχή και τη ματιά μας.

1. Μάνος, Στ. (18/11/2007) Flexicurity και δημόσιος τομέας, Εφημερίδα “Η Καθημερινή”.
2. Για περισσότερα σχετικά με τον ρόλο του ΟΑΕΔ ως διαχειριστή της εργασίας, δες στο www.antifascista.net>Θεματικός Χάρτης>Εργασία>Όταν ο ΟΑΕΔ “καταπολεμάει την ανεργία”- Κρατικές πολιτικές για τη διαχείριση της εργασίας σε γαλανόλευκο φόντο
3. Σαλούρου, Ρ. (29/1/15) Κατώτατος μισθός στα 751 ευρώ και συμβάσεις εργασίας, Εφημερίδα “Η Καθημερινή”.
4. Σκουρλέτης: Σε 2 δόσεις η επαναφορά του μισθού στα 751 ευρώ, Έθνος OnLine, 4/3/15
5. Γάτος, Γ. (13/2/15) Πότε θα αυξηθεί ο κατώτατος μισθός στα 751 ευρώ; Εφημερίδα “Ημερησία”.
6. Τα Προγράμματα Κοινωνικού Εργασίας “αντιμετωπίζουν έστω και μερικώς την ανεργία”, in.gr, 7/1/13
7. Πετρόπουλος, Α. (3/2/15) Αυτό είναι το σχέδιο ΣΥΡΙΖΑ για τη δημιουργία 300.000 νέων θέσεων εργασίας, newsbomb.gr
8. Τα Προγράμματα Κοινωνικού Εργασίας “αντιμετωπίζουν έστω και μερικώς την ανεργία”, in.gr, 7/1/13
9. Βυθούλας, Δ. (14/2/15) Ι. Πανούσης: «Τα κέντρα κράτησης τελειώνουν, θέλουμε μόνο λίγες μέρες», Εφημερίδα “Το Βήμα”
10. Πανούσης για Αμυδαλέξα: “θα λύγιζε και ο χειρότερος ρατσιστής”, tonima.gr, 15/2/15
11. Βυθούλας, Δ. (16/2/15) Γ. Πανούσης: Στόχος σε 100 ημέρες να κλείσει η Αμυδαλέξα, Εφημερίδα “Το Βήμα”
12. Σουλιώτης, Γ. (17/3/15) Συνέχιση λειτουργίας κέντρων κράτησης κλειστού τύπου, Εφημερίδα “Η Καθημερινή”.
13. Για περισσότερα σχετικά με τη χρηματοδότηση και τις διαπλεκόμενες οικονομικές σχέσεις συνολικά γύρω από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, δες στο www.antifascista.net>Θεματικός Χάρτης>Μετανάστες-Κέντρα Κράτησης
14. Χριστοδουλοπούλου: «Ιθαγένεια στα παιδιά που γεννήθηκαν και μεγάλωσαν στην Ελλάδα», tanea.gr, 28/1/15
15. Καμμένος: «Όχι» ιθαγένεια στους μετανάστες δεύτερης γενιάς, tvxs.gr, 3/2/15
16. Καμμένος: Οι βουλευτές των ΑΝΕΛ δεν είναι πρόβατα, tvxs.gr, 3/2/15
17. Πανούσης: Θα δώσουμε δουλειά στους μετανάστες των κέντρων κράτησης, skai.gr, 20/2/15
18. Κοτζιάς: Εκατ. μετανάστες και χιλιάδες τζιχαντιστές στην Ευρώπη αν καταρρεύσει η Ελλάδα, skai.gr, 6/3/15
19. Κοπάκης, Μ., Ο άξονας-δρεπάνι κατά της Τουρκίας με σύμμαχο το Ιράν, ethraki.gr
20. Ομιλία του Υπουργού Εθνικής Άμυνας Νίκου Δένδια στη συζήτηση επί του Προϋπολογισμού 2015 στη Βουλή [προσβάσιμη από την ιστοσελίδα του υπουργείου εθνικής άμυνας mod.mil.gr], 5/12/14.

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ

**autonome
antifa** ★

autonome.antifa@yahoo.com
autonomeantifa77.wordpress.com

